

A második református templom a Dugonics-téren épül föl

A református egyház küldöttsége a városházán

(A Délmagyarország munkatársától) Szombaton délelőtt a szegedi református egyház presbitériuma Bakó László lelkész vezetésével megjelent Pálffy József dr. polgármester előtt, hogy az „Uj Magyar Hajnal templomá”-nak fölépítéséhez meggyorjék a hivatalos város támogatását. Bakó László lelkész hosszabb beszédben tárta föl a szegedi reformátusok kérelmét.

— A szegedi református egyházközség második református templom építését határozta el. Templomunk: az „Uj Magyar Hajnal temploma” építési akciójának élére a legelső magyar ember, mindnyájunk féltett büszkesége: Horthy Miklós kormányzónk állt azzal, hogy a fővédnökséget elvállalta. 100—120.000 pengő költséggel akarjuk második református templomunkat fölépíteni s máris együtt van 50.000 pengő. Mivel a reformátusok a Belvárosban laknak, arra kérjük Méltóságodat, hogy az új Magyar Hajnal templomát a Dugonics-tér Dáni János-utcai részén építhessük föl.

— Tudjuk, hogy mi szegedi reformátusok a kisebbséget jelentjük. De ma nem olyan életviszonyok vannak, hogy a számok döntő tényezők lehetnek. A minap mondotta karácsonyi szövegében XII. Pius pápa, hogy minden

népnek, akár kicsi, akár nagy, joga van az élethez. Ránk is érvényes ez az igazság. Tíz-ezernyi szegedi református boldog újévét kérjük a várostól, de kétmillió magyar reformátusnak boldog újévé lesz, ha a Civitas Solis et Resurrectionis városa megajándékoz bennünket.

Bakó László lelkész szavai után Pálffy József dr. polgármester válaszolt:

— Az Uj Magyar Hajnal templomának fölépítése kérdésében már sokat tárgyaltunk Bakó László lelkész és Széll Gyula főgondnok úrakkal. Igérem, hogy kézbeveszem a templom építését, mert meggyőződése, hogy minél több templom épüljön. A szerzetelenség mai világában szükség van templomra, az egyetlen helyre, ahol békében vagyunk egymás mellett. Hiszem, hogy a templom terve méltó lesz a Dugonics-térhez, amelynek az „Uj Magyar Hajnal temploma” méltóságot fog kölcsönözni. Vannak nehézségek, de ezek elháríthatók. A legközelebbi kisgyűlés és közgyűlés elé viszem a templomépítés kérdését.

A küldöttség meglepedéssel vette tudomásul Pálffy József dr. polgármester választát és újévi jókívánságok közepette távozott a torony alól.

Tartós ondolálást legújabb francia géppel csináltasson. A haj nem gyönyörűen török és természetes fényt kap. Estélyi frizurák készülnek **Herédi Gizella,** Kossuth Lajos sugárút 23.

Vásárhelyi Julia:

A fiatal Juhász Gyula

II.

... Az egyetemi évek után fiatal életére borultak a még nehezebb esztendő a „végek”-re való vándorlás keserű napjai. Minden várost, minden tájat, minden hangulatot megfestett költeményeiben Juhász Gyula, a magyar élet költő-tájfestője. És mindig nagyon finom, halk, lehelletszerűen átlátszó színeket kevert érzékeny, hangszer-palettáján.

Először — 1906-ban és 7-ben — a máramaroszigeti piaristáknál tanított. Innen Lévára sodorta kemény végzete. 1908-ban Nagyvárad lett új életállomása és egyben életének feledhetetlenül boldog, színes korszaka is. Várad emlékeiből élt a nagy életfagyok idején, a későbbi súlyosan nehéz években visszamenekült lélekben a „körösparti Páris”-ba, ahol ismeretesen megalakult a Holnap-Társaság, amely a főváros „alkulturájával” kívánt szembe fordulni. Ennek a mozgalomnak Juhász Gyula volt a lelke. De vége lett az aranjúezi szép napoknak, a vándorlásra ítélt fiatal költő 1911-ben Szokolcára került. Ott tanárkodik 1915-ig és onnan nyeri el — 1912-ben — Pannonia légió dala című versével a Petöfi-Társaság Bulyovszky-díját, kétszáz aranykoronát. A határszélen találkozott élete nehézsorsú osztályosával, a kis magyar tanítónővel. Érzékeny lelke mint finom műszer fogta föl a kis lányzív halk bánatát, mélységes együttérzéssel fordult felé:

*Egy szürke és hervadt faluban láttam
A főt hegyek közt árván, csendesen.
Verbéna fonnyadt kicsi ablakában,
Szívében távoli szercelem.*

*A büszke Pestről jött a bús hafiára,
Egy zongora volt minden vágya itt,*

*Egy álmódzó hangszer a szobába,
Hogy játssza rajta Schumann dalait.*

*Hogy játssza rajta eljátszott szerelmét
És szegény kicsüfolt életét
S hogy játsszon véle sok bús, boldog
emlék...*

*Elvitt idő és elvitt messzeség,
De sokszor gondolkodok rád, karcú, szöke,
Reménytelen, kedves, Hamupipőke!*

Minden városban, ahova kemény hivatalos kenyere hajszolta, a helyilapok munkatársa lett. Olyan egyszerűen és ösztönösen kapaszkodott a kulturális lehetőségekbe, mint amilyen természetesen kúszik a repkény a fára. Közben a budapesti lapoknak küldözgette halk, finom szonettjeit. Váradon mint színházi kritikus is működött, ott ismerte meg Annát, élete álomasszonyát, aki mint szöke árnyék kúszott át életén. „Áldottak a színházi esték, melyek Annát felem vezették...” De áldott volt egész Várad, mert a szakolcai dombokról így szálltak vissza emlékei:

*Várad, a kicsi magyar élet
Nagy és új küzdőit Te adtad,*

Kertész László

műasztalos lakberendező

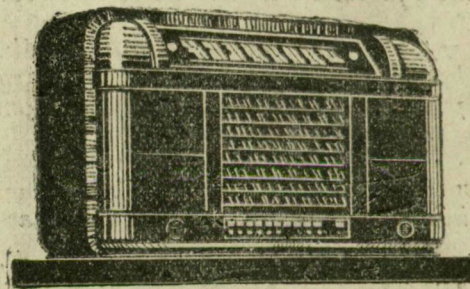
Szeged, Klauzál-tér 6. sz.
(M. B. C. cipőüzlet mellett)

Butorai szenzációszak

Arai olcsók.

szébb jövőt!

1940

*Költők és ifjú merészek
Benned ébredtek és akartak.*

A későbbi években — amikor már tanári állásától megvált — Szegeden fejtette ki gazdag hírlapírói munkásságát. Költeményein kívül a szegedi lapokban jelentek meg a vezércikkei, színházi és könyvkritikái, cikkei és sok kedves, finom, miniatűr írása. De ez a korszak Juhász Gyulának már más életfejezetéhez tartozik. Mi negyedik életévén túl nem követjük itt a „bánat költőjé”-nek — amint kezdettől fogva nevezték — irodalmi és emberi életének útjait. Ennél, az előtte is jelentős határállomásnál XXXX. című költői vallokozásában, így tört föl panasza láthatatlan és testetlen asszonyához: